

Sygn. akt XV C 526/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku XV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Ewa Tamowicz

Protokolant: sekr. sąd. Joanna Seredzińska

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2016 r. w Gdańsku

na rozprawie sprawy

z powództwa (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W.

przeciwko T. J. i D. J.

o zapłatę

I. Oddała powództwo w stosunku do pozwanego T. J. w całości.

II. Oddała powództwo w stosunku do pozwanej D. J. w całości.

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. w pozwie, wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, skierowanym przeciwko T. J. i D. J. wnosił o zapłatę kwoty 422 875,80 zł., na którą składają się kwoty:

- 406 407,01 zł. tytułem należności głównej z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu;
- 10 533,80 zł. tytułem odsetek umownych od dnia 4 lipca 2015 r. do dnia 15 grudnia 2015 r.;
- 5 767,63 zł. tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 16 grudnia 2015 r. do dnia 12 kwietnia 2016 r.;
- 165,36 zł. tytułem naliczonych opłat.

Powód wnosił także o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w kwocie 1 000 zł. i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wywiódł, że pozwani w dniu 29 października 2010 r. zawarli z poprzednikiem prawnym powoda umowę o kredyt hipoteczny. Ponieważ pozwani nie wywiązali się z warunków umowy spowodowało to rozwiązanie umowy w dniu 28 stycznia 2016 r. Zadłużenie pozwanych obejmuje wszystkie kwoty wskazane w pozwie. Powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych Banku stwierdzający wymagalne zadłużenie pozwanych. Skierował do pozwanych pismo wzywające do dobrowolnej zapłaty wszystkich wymagalnych należności, co okazało się bezskuteczne.

Powód wywiódł także, że jest następcą prawnym (...) S.A., a ten był następcą prawnym (...) S.A. w A. Oddział w Polsce.

Powód stwierdził, że przysługuje mu roszczenie na podstawie art. 471 kc, a roszczenie o zapłatę odsetek na podstawie art. 481 kc (pozew k. 4-8, 14-16).

Pozew został wniesiony do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w dniu 12 kwietnia 2016 r.

Postanowieniem z dnia 31 maja 2016 r. Sąd ten stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w Gdańsku (k. 9).

Pozwani nie złożyli odpowiedzi na pozew i nie wdali się w spór.

Odpis pozwu został doręczony pozwanej w dniu 12 września 2016 r. (k. 68).

Odpis pozwu przesłany pozwanemu na adres pobytu czasowego zgodnie z danymi z systemu PESEL (k. 45) nie został odebrany przez pozwanego (koperta k. 73). Dwukrotnie awizowaną korespondencję do pozwanego pozostawiono w aktach ze skutkiem doręczenia (czas 00:01:17 rozprawa w dniu 18 października 2016 r.).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 29 października 2010 r. pozwani T. J. i D. J. zawarli z (...) S.A. Oddział w Polsce umowę o kredyt hipoteczny nr (...). Mocą tej umowy Bank pożyczył pozwanym kwotę 350 000 zł., przy czym kredyt był indeksowany do waluty Euro.

Okres kredytowania uzgodniono na 360 miesięcy.

Kredyt był przeznaczony na zakup nieruchomości w S. przy ul. (...).

Kredyt oprocentowany był według zmiennej stopy procentowej jako suma stopy referencyjnej Euribor 3M oraz stałej marży Banku 3,15% i oprocentowanie ulegało zmianie w zależności od zmiany stopy referencyjnej. W zakresie szczegółowych zasad naliczania odsetek, ustalania wysokości oprocentowania oraz zmiany oprocentowania umowa odsyłała do Regulaminu kredytu hipotecznego udzielonego przez (...).

Bank był uprawniony do pobierania opłat i prowizji określonych w Taryfie oprocentowania opłat i prowizji dla kredytów hipotecznych.

Strony uzgodniły, że kredytobiorca dokonuje spłaty rat kredytu obejmujących część kapitałową i odsetkową w terminach i wysokości określonej w umowie. Spłata kredytu miała następować w miesięcznych równych ratach. W okresie karencji spłacane miały być wyłącznie raty odsetkowe.

Jako zabezpieczenie spłaty kredytu uzgodniono hipotekę kaucyjną oraz cesję praw z polisy ubezpieczeniowej na rzecz Banku.

Strony uzgodnił, że od zadłużenia przeterminowanego Bank pobiera odsetki o charakterze zmiennym wynoszące na dzień zawarcia umowy 16%. Szczegółowe zasady naliczania odsetek od zadłużenia przeterminowanego oraz zasady zmiany tego oprocentowania znajdowały się w Regulaminie.

Kredytobiorcy zobowiązali się do niezwłocznego powiadamiania Banku oraz aktualizacji danych dotyczących kredytobiorcy w przypadku ich zmiany, w szczególności do informowania Banku o wszelkich zmianach danych osobowych i teleadresowych przekazanych Bankowi.

Bank był uprawniony do przesyłania korespondencji na ostatni znany mu adres kredytobiorcy stanowiący adres dla doręczeń. Uzgodniono, że w przypadku wysyłania korespondencji listem poleconym, korespondencję uważa się za doręczoną po upływie 14 dni od daty jej wysłania na ostatni podany przez kredytobiorcę adres korespondencyjny chyba, że kredytobiorca wykaże, iż w tym terminie nie miał możliwości zapoznania się z treścią korespondencji.

Strony uzgodniły, że w zakresie nieuregulowanym umową zastosowanie mają postanowienia Regulaminu. Pozwani potwierdzili, że w dniu podpisania umowy otrzymali Regulamin i aktualną Taryfę i zapoznali się z nimi.

W umowie jako adresy kredytobiorców wskazano:

- T. J.-(...), (...).

- D. J. - ul. (...) (...)-(...) G..

Dowód: umowa kredytu k. 17-19v akt.

W dniu 15 grudnia 2015 r. powód sporządził oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu z dnia 29 października 2010 r. skierowane do obojga pozwanych. W oświadczeniach tych, w związku z nieterminową spłatą kapitału kredytu, odsetek i innych należności, Bank wypowiedział umowę kredytu z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia. Wraz z upływem tego okresu całość zadłużenia wynikającego z umowy miała zostać postawiona w stan wymagalności. Na dzień sporządzenia wypowiedzenia zadłużenie wynosiło 88 346,30 Euro.

Jednocześnie pozwani zostali wezwani do bezzwłocznej spłaty bieżącego zadłużenia w wysokości 2 701,92 Euro. Bank wskazał również, że spłata tego bieżącego zadłużenia do dnia 25 stycznia 2016 r. spowoduje ustanie skuteczności wypowiedzenia.

Jako adresy pozwanych w wypowiedzeniach umowy wskazano: pozwanej (...)-(...) K. ul. (...); pozwanego N.(...).

Wypowiedzenie zostało odebrane przez pozwanego w dniu 23 grudnia 2015 r., a pismo dla pozwanej również 23 grudnia 2015 r. odebrał M. J..

Dowód: wypowiedzenie umowy k. 20,21, dowody doręczenia k. 22-22v, 23-23v akt.

Powód jest następcą prawnym (...) S.A. Oddział w Polsce.

Dowód: odpis KRS k. 24-37, wyciąg z decyzji Komisji Nadzoru Finansowego z dnia 29 08 2011 r. k. 38-39, oświadczenie (...) k. 40 akt.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych przez powoda jako załączniki do pozwu. Dowody te nie budziły wątpliwości Sądu, a dowód z nich został przeprowadzony na rozprawie 18 października 2016 r.

Na rozprawie tej Sąd oddalił wniosek powoda złożony w piśmie z dnia 11 października 2016 r. (k. 69) o przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci harmonogramu kredytu (k. 70-71a). Wniosek ten Sąd uznał za spóźniony, albowiem powód dysponował tym dokumentem wcześniej skoro udzielał kredytu pozwanym, mógł zatem dowód ten złożyć wraz z pozwem, a przeprowadzenie tego dowodu przedłużyłoby postępowanie. Koniecznym byłoby bowiem odroczenie rozprawy celem doręczenia odpisów pisma pozwanym. Złożenie tego dowodu zostało dokonane przez powoda z naruszeniem przepisu art. 207 par. 6 kpc. Zgodnie z art. 207 par. 6 kpc, Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Powód żadnej z tych okoliczności nie wykazał. Powoływał się jedynie na to, że postępowanie nie zostanie przedłużone, gdyż wyznaczono dopiero pierwszą rozprawę. Nie uzasadniało to jednak uwzględnienia wniosku dowodowego skoro sprawa mogła być rozstrzygnięta na pierwszej rozprawie. W sprawie tej nie wystąpiły też żadne wyjątkowe okoliczności uzasadniające przyjęcie tego środka dowodowego, a w konsekwencji odroczenie rozprawy.

Roszczenie powoda jest niezasadne, albowiem nie zostało udowodnione.

Powód swoje roszczenie wywodził z umowy kredytu z dnia 29 października 2010 r. mocą, której poprzednik prawny powoda udzielił pozwanym kredytu w wysokości 350 000 zł. indeksowanego do waluty Euro. Na poparcie swojego roszczenia powód złożył do akt umowę kredytu oraz oświadczenia o wypowiedzeniu tej umowy i potwierdzenia doręczenia ich pozwanym. Z wyżej wskazanych przyczyn dowód w postaci harmonogramu kredytu za okres od 29 października 2010 r. do 28 stycznia 2016 r. nie został przeprowadzony i nie stanowił podstawy ustaleń faktycznych. Na marginesie tylko wskazać należy, że harmonogram ten zawierał jedynie zestawienie dat spłaty poszczególnych rat oraz ich wysokości podanej w Euro z rozbićciem na część kapitałową i odsetkową. Nie stanowił więc dowodu uiszczonych przez pozwanym wpłat i sposobu zaliczenia ich przez Bank na poczet zadłużenia kredytowego.

Jak wynika z treści umowy kredytowej pozwani są dłużnikami osobistymi powodowego Banku. Ponieważ jedną z form zabezpieczenia kredytu miała być hipoteka, pozwani byłiby również dłużnikami rzeczowymi. Określając jednak podstawę faktyczną roszczenia powód odwołał się jedynie do okoliczności dotyczących zadłużenia pozwanym jako dłużników osobistych. Nie wykazał nawet czy hipoteka na zabezpieczenie spłaty została rzeczywiście ustanowiona.

Zgodnie z przepisem art. 5 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, do czynności bankowych zalicza się także udzielanie kredytów.

Zgodnie z przepisem art. 471 kc, dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Odpowiedzialność wynikająca z art. 471 kc oparta jest na zasadzie domniemania winy. Zatem wierzyciela obciąża obowiązek udowodnienia istnienia ważnego zobowiązania, szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania oraz związku przyczynowego pomiędzy szkodą a niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania. Natomiast dłużnik, w celu zwolnienia się od odpowiedzialności, powinien wykazać, że szkoda wynikła z okoliczności przez niego niezawinionych.

Wobec takiej konstrukcji odpowiedzialności na zasadzie art. 471 kc i zgodnie z normą wynikającą z przepisu art. 6 kc stanowiącego, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, powód w tej sprawie obowiązany był do udowodnienia wszystkich wskazanych wyżej przesłanek odpowiedzialności pozwanym, przy czym nie udowodnienie jednej z nich skutkuje brakiem możliwości uwzględnienia roszczenia.

Zdaniem Sądu, powód nie udowodnił wysokości dochodzonego roszczenia. Złożone przez powoda do akt sprawy dokumenty nie pozwalają na uznanie roszczenia powoda za udowodnione.

Na poparcie swych twierdzeń powód złożył do akt dokumenty prywatne, a dokumenty urzędowe tylko dla udowodnienia następstwa prawnego po podmiocie udzielającym kredytu w postaci odpisu KRS (k. 24-37), wyciągu z decyzji Komisji Nadzoru Finansowego z dnia 29 sierpnia 2011 r. (k. 38-39) i oświadczenia (...) (k. 40).

Zgodnie z przepisem art. 244 kpc, dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (par. 1). Przepis par. 1 stosuje się odpowiednio do dokumentów urzędowych sporządzonych przez organizacje zawodowe, samorządowe, spółdzielcze i inne organizacje społeczne w zakresie zleconych im przez ustawę spraw z dziedziny administracji publicznej (par. 2). Z przywołanego przepisu par. 1 art. 244 kpc wynika, że dokument urzędowy korzysta z domniemania prawdziwości tego, co zostało zapisane w jego treści. Istotą dokumentu urzędowego jest bowiem domniemanie jego zgodności z prawdą to znaczy, że zaświadcza on prawdziwy stan rzeczy. Z takiego domniemania nie korzysta dokument prywatny, gdyż zgodnie z normą wynikającą z art. 245 kpc, dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Przenosząc te rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy stwierdzić trzeba, że ze złożonej do akt umowy kredytu wynika, że pozwani zobowiązali się do spłaty kredytu w 360 miesięcznych ratach. Z treści umowy wynika także, że istotne jej warunki zostały określone w Regulaminie kredytu hipotecznego udzielonego przez (...), który pozwani otrzymali przy zawarciu umowy, a którego powód do akt sprawy nie złożył. Kredyt oprocentowany był według zmiennej

stopy procentowej jako suma stopy referencyjnej Euribor 3M oraz stałej marży Banku 3,15% i oprocentowanie ulegało zmianie w zależności od zmiany stopy referencyjnej. W zakresie szczegółowych zasad naliczania odsetek, ustalania wysokości oprocentowania oraz zmiany oprocentowania umowa odsyłała do tego Regulaminu. W umowie strony uzgodniły, że od zadłużenia przeterminowanego Bank pobiera odsetki o charakterze zmiennym wynoszące na dzień zawarcia umowy 16%. Szczegółowe zasady naliczania odsetek od zadłużenia przeterminowanego oraz zasady zmiany tego oprocentowania znajdowały się także w Regulaminie.

W pozwie powód dochodzi kwot określonych w PLN z tytułu kapitału, z tytułu odsetek umownych od dnia 4 lipca 2015 r. do dnia 15 grudnia 2015 r., z tytułu odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 16 grudnia 2015 r. do dnia 12 kwietnia 2016 r. oraz kwoty 165,36 zł. tytułem naliczonych opłat. Kwota dochodzona z tytułu kapitału jest przy tym wyższa niż kwota udzielonego kredytu mimo spłacania go przez pozwanych przez pięć lat.

W oświadczeniach o wypowiedzeniu umowy z dnia 15 grudnia 2015 r. zadłużenie pozwanych zostało określone w Euro – 88 346,30 Euro. Do akt nie złożono żadnego wyliczenia zawierającego wpłaty pozwanych i sposób ich zaliczenia. Nie wykazano także, według jakiego stanu zadłużenia i kursu Euro wyliczono kwotę zadłużenia wskazaną w wypowiedzeniu umowy, jak i kwoty wskazane w pozwie. Nie przedstawiono także wyliczenia kwot skapitalizowanych odsetek dochodzonych w pozwie. Nie złożono wreszcie żadnego dokumentu, z którego wynikałyby warunki, po których spełnieniu Bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy oraz zasady na jakich umowa ulegałaby rozwiązaniu z dniem 28 stycznia 2016 r. Takie kwestie nie zostały uregulowane w umowie. Te braki nie pozwoliły na zweryfikowanie wysokości dochodzonego roszczenia w zakresie niespłaconego kapitału. Skoro zaś powód nie wykazał wysokości zadłużenia z tytułu kapitału, nie jest możliwym zweryfikowanie prawidłowości naliczenia odsetek skapitalizowanych przez powoda i dochodzonych w pozwie.

Powód domagał się także kwoty 165,36 zł. z tytułu opłat naliczanych zgodnie z Regulaminem oraz Tabelą opłat i prowizji powodowego Banku. Tabeli tej powód także nie złożył do akt sprawy. Z żadnego z dowodów zgromadzonych w aktach nie wynika, jakie to opłaty i jakie czynności za, które Bank domaga się zapłaty.

Wprawdzie pozwani, którzy nie wdali się w spór, nie podnosili zarzutów dotyczących istnienia i wysokości roszczenia powoda, ale powód zgodnie z art. 232 kpc nie przedstawił dowodów na potwierdzenie faktów, z których wywodził skutki prawne.

Mając na uwadze wyżej poczynione ustalenia i rozważania, a w szczególności to, że powód nie wykazał, jaki był stan zadłużenia pozwanych na dzień rozwiązania umowy, powództwo zostało oddalone. O oddaleniu powództwa orzeczono na podstawie przepisu art. 471 kc stosowanego, a contrario oraz przepisu art. 6 kc.

O roszczeniu powoda orzeczono wyrokiem zaocznym po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w zakresie dowodów z dokumentów zaoferowanych przez powoda przy pozwie, albowiem pozwani nie złożyli odpowiedzi na pozew i nie wdali się w spór.

Zgodnie z przepisem art. 339 kpc, jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny (par. 1). W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (par. 2). Jak wyżej wykazano twierdzenia powoda budziły zasadnicze wątpliwości i nie zostały wykazane odpowiednimi do treści tych twierdzeń dowodami. Dlatego o oddaleniu powództwa orzeczono wyrokiem zaocznym.